

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Illvstre Martyrivm Alexandri Papæ, & Euentij, atq[ue] Theoduli
Presbyterorum. Item Quirini tribuni & alioru[m]. ex eo quod optima fide
apud Surium extat. Passus est Alexander anno Domini 132. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

S. Cyrillus
Catech. 10.

514 MART. ALEXAND. & EVENTII &c.
diminutione iacturam. Sanctus etiam Cyrillus
affirmat, totum terrarum orbem, ligno S. Crucis
Hierosolymis accepto, esse locupletatum. Erat
autem custodia Crucis demadata vni ex sancto-
ribus cleri Hierosolymitani, quæ Paschatis tem-
pore ex adytis templi populo adoranda produ-
cebatur.

Porro illud hîc obseruandum est, Græcos a-
liam etiam de S. Cruce celebrare consueuisse
solennitatem ad 16. Kal. Iunij: quæ recolitur me-
moriam admirandæ illius apparitionis Crucis fi-
gni, suprâ Hierosolymam meridie factæ: cuius
rei gestæ historiam, S. Cyrillus tunc eiusdem ec-
clesiæ Episcopus, exactè describit post cateche-
ses.

C. Baro. to.
1. Annal.

ILLVSTRE MARTYRIVM ALEXAN-
dri Papæ, & Euentij, atq; Theoduli Presbytero-
rum. Item Quirini tribuni & aliorum. ex eo quod
optima fide apud Surium extat. Passus est Ale-
xander anno Domini 132. Hadriani Imp. 13.
cum sedisset annos 10, menses 5. & dies 20.

3. Maij.

Hermes Præ-
fectus vrbis
credit cum
alijs multis.

Alexander ætate quidem iuuenis, sed fide
canus, & sanctitate incomparabilis, qui
quinto loco à B. Petro Romanæ vrbis
Cathedram obtinuit, magnam Senatorum pat-
tem conuertit ad Dominum, ipsumque vrbis Præ-
fectum Hermen cum vxore, sorore, & liberis lu-
mine fidei illustrauit: eosque omnes cum 150.
seruis eorumque coniugibus & filijs, à veteris
vitæ delictis sacro fonte expiauit. Quæ mox ad
Hadrianum vt perlata sunt, is confestim misso
è Seleucia Aureliano, vtriusque militiæ Comite,
Christianos omnes crudeli internecone deleri
iussit.

iussit. Qui urbem ingressus, inuidiosis profana-
 rum Pontificum criminationibus inflammatus,
 Hermes præfectum in vincula conijci, Alexan-
 drum verò in carcerem abduci iussit. Cùm autè
 Hermes apud Quirinum tribunum in vinculis
 haberetur, tribunus Hermetis æquanimitem
 admiratus: Ecquæ, inquit, ratio, vir illustris, te ad
 hæc vincula, abdicato honore, suscipièda adigit?
 Cui Hermes: Nò ego, inquit, honorè omnè pror-
 sus à me abdicavi, sed potiùs mutavi, ut potè qui
 pro terreno, cælestè expecto. Cui rursus Quiri-
 nus: Equidè satis mirari nequeo, te virù pruden-
 tē eò dementia nunc esse deuolutum, ut credas
 te extra hanc vitam non dico honores, sed ali-
 quid omninò adepturum: cùm humana corpora
 usque adeo in puluerem redigàtur, ut ne ossa
 quidem post breue tempus supersint. Tum Her-
 mes: Ego ante hos annos nihil à vita hac ex-
 pectandum credebam, sed iam pridem ab Ale-
 xandro Episcopo aliter edoctus, indubitata fide
 teneo hominem in alium à Deo finem creatum
 esse, quàm ut pecudum instar, moriatur. At Qui-
 rinus, audito solo Alexandri nomine, Præfectū
 rogare & obsecrare institit, ne se in pestem ante
 oculos positam, tanto mentis furore præcipitè
 daret, Alexandrum enim esse hominem scele-
 rum, & qui propter maleficia flammis exuren-
 dus esset, Hermere autem in sententia perseue-
 rante, & Alexandrum multis iustitiæ & pruden-
 tiæ laudibus extollente, tandem ait Quirinus:
 Præfectò si is est Alexander, quem tu mihi præ-
 dicas, & te, & se pariter ex hac captiuitate libe-
 ret: & tum demùm vera te dicere credã, Et iam
 quidem triplicia utriusque vincula iniiciam, nun-
 tiaboque Alexandro, si quidem Dei sui virtute
 quem

116 MART. ALEXAND. & EVENTII &c.
quem colit ad te peruenire potest, ego quoque
suae religioni accedam: sin minus, poenas certis
suo malificio dignas protinus pendet.

**Angelus S.
Alexandri
è carcere e-
ducit ad z-
des Quirini.**

Cum que abiens Quirinus hęc Alexandro
ciaffet, sanctus Pontifex protinus in genua pro-
uolutus, ardentes Christo preces obtulit, ut Qui-
rinum è sempiternis tenebris, ad veritatis luz
lumen transferre dignaretur. Ecce autem ille in
vota precesque incumbente, astitit protinus Dei
Angelus, admirabili splendore coruscans, qui
perpto ostio Alexandrum ad Hermen gaudens
perduxit. Non multo post eò adueniens Quiri-
nus, cum vtrumque extensis manibus simul ora-
tes inueniret, terrore correptus obstupuit. Tan-
dem resumpto non nihil animo: Certè, inquit,
hoc artibus magicis effectum est. Tum Herma
animo in Christi amorem fidemque mirificè in-
flamato: Itanè, inquit, tu magicis artibus tribuisti
quod Omnipotentis Dei virtute mirabiliter ge-
situm est? Sed ut clarius cognoscas, o Quirine,
quanta Deus noster virtute polleat, quantumque
fideles suos beneficijs afficere soleat, non gra-
uabor ea quae in beneficia contulit, explicare.

**Hermes Qui-
rino Miracu-
lum narrat.**

Cum vnicus mihi esset filius nimio languore
oppressus, prorsus vt extremum vitae periculum
ei immineret, abij cum vxore in Capitolium
sacrificaturus: quod vitam ei obtinere possent.
Sed postquam satis diu in sacrificijs offerendis
muneribusque Pontificibus largiendis sudatum
esset, filius nihilominus vitam cum morte mu-
tauit. Aderat nutrix luminibus orbara, quae ma-
gno animi dolore victa, & me & coniugem in-
crepuit, asserens: si lumpta in Christum fide ad
limina S. Petri eum perduxissem, certo certius
filium à mortis periculo praeseruassem. At ego
ob

ob hæc nutricis verba, stolidam planè ut existima-
bile correptus mulierculæ respondi: Tu cæ-
citate graui misera ab ea calamitate te liberare
nequis? & quo pacto tu filio meo sanitatem &
vitam promittere audes? Tu vade & prius per-
tuum illum Alexandrum luminibus tuis consu-
lto, & dum demùm credam eum aliquid opis
filio meo exhibere posse. Vix hæc effatus eram,
cum illa horâ circa tertiam abiit, & hora diei se-
xæ ad me sana reuersa est; imponensque hume-
ris filij cadaver ad pedes Alexandri illud proie-
cit, orans ut tam admirabile Christi beneficium
potius in filium meum restituta ei vita, conferre
dignaretur, miseranda cæcitate in se redeunte.

At Alexander: Sic, inquit, hunc Christus excita-
bit, ut semel tibi reformata non auferat lumina.
Cumque facta oratione extinctum filium ad vi-
tam reuocasset, eum mihi incolumem restituit.
Hæc ego cum viderem an diutius obstinata men-
te tanta bonitati Dei resistere poteram? An non
crederem eum vitæ & necis potestatem habere,
qui mortuos viuificat, & viuos vita spoliât? Cer-
tè credidi Christo, ei que me totum consecraui, &
in his etiam vinculis, illius amore libèter susce-
ptis, exulto; neque perituri hominis offensionem
reformido, certò sciens sempiterna mihi bona
in caelis constituta esse, cum ijs, qui pro Christi
nomine hic in terris supplicia subeunt.

His auditis Quirinus: Est, inquit, mihi filia quâ
viro tradere cupio, forma quidem eleganti, sed
struma in collo deformata; quam si sanare pote-
ris, ego vobiscum Christum confitebor. Cui A-
lexander: Eam, inquit, in carcerem ad me addu-
cito, ei que hæc vincula ferrea, quæ collum meum
circundant imponito, & manè saluam eam in-
uenies. Abi autem festinus: nam is idem qui me

**Filius Ptafe-
sti mortuus
excitatur.**

Angelus re-
ducit Alexā-
drum in car-
cerem.

huc adduxit, eò reducet, priùs quàm tu ad car-
rem venias. His dictis egressus Quirinus ad fil-
am abiit: Alexander autem duce angelo ad car-
cerem reuersus, custodibus qui ad portā vigiles
excubabant nihil sentientibus, vincula relump-
sit. Mox adueniens Quirinus apertoque ostio, ad
pedes Pontificis procidit, ei que filiam suam sa-
nandam obtulit. Tum Alexander: Prius, inquit,
perquire nū inter vinctos tuos quispiam sit qui
pro Christi nomine patiat, eum que cum ho-
nore ad me adducito. Mox Quirinus Eusebium
Theodulum que presbyteros adduxit; quibus vi-
sis vir sanctus vehementer gauisus, vincula sua
Balbina (hoc namq; filia nomen erat) imposuit,
& omni deformitate colli, dicto citi, liberavit.

Eo miraculo motus Quirinus carcerem aper-
ruit, & Alexandro liberam abeundi facultatem
concessit. At Alexander: Non hoc, inquit, sed ali-
ud mihi à te beneficium exhiberi volo. Vinculo
omnes huc adducito, eosq; Christo nomina dei
hortare. Tum Quirinus clara voce: Quisquis ve-
ram synceram que Christi religionem amplecti
voluerit, baptizatus libertate donabitur. Accu-
rerunt protinus omnes ad Alexandrum, qui ei
Christum annuncians tanto lumine fidei omnes
illustravit, vt nulla iam pro Christi nomine im-
plicia recusarent. Eultabant omnes grauissimo
dæmonis iugo à ceruicibus excusso in Christi bo-
nignitate, prorsus vt carcer ipse in ecclesia mu-
tatus videretur.

Captiui om-
nes credunt
in Christū.

Quirinus
torquetur.

Hæc protinus ad aures delata sunt Aureliani,
qui furore correptus, Quirinum cōstanter Chris-
tum confitentem in eculeo torqueri iussit. Cui
que nullis Aureliani iniurijs, nullis tormentis
cederet, tyrannus amputatis manibus pedibus
que,

capite dum plecti, & corpus canibus proijci
iustit: quoddà Christianis raptum, humatum est
via Appia in cœmiterio Prætextati.

Plectitur
Pita.

Filia autem eius Balbina in virginitatis pro-
posito perseverans, frequenter beati Alexandri
vincula magno cum pietatis ardore exoscula-
batur. Quo se honore indignum reputans Ale-
xander, eam hortabatur vt desisteret, magisque
ea vincula que Apostolorum principem Petrum
constrinxerāt exquireret, eumque illis honorem
deferret. Balbina his auditis multo studio ac de-
siderio ea quæ sicut: ijsque tandem inuentis, tan-
ta letitia exultavit, vt se à gratiarum actione Do-
mino referenda die noctuque continere nō pos-
set. Tradidit ea postea Theodoræ scemina reli-
giosissimæ, S. Hermetis sorori, cuius decollati
ab Aureliano corpus illa collegerat, & via Sala-
ria verere, non longè ab vrbe Roma s Kal. Sep-
temb. sepelierat.

Vincula S.
Petri a Bal-
bina inuen-
ta.

S. Hermes
decollatus.

Eodem tempore ira percitus Aurelianus, mis-
sis militibus omnes in carcere Christianos iam
recens à sordibus peccatorum sacro larice expi-
atos alligatis collo saxi, marinis fluctibus sub-
mergi iussit. Abijt cum ijs Christi virgo Balbi-
na, quæ glorioso pariter triumpho exultan-
te v m consequi meruit . Vnus restabat A-
lexander, cum duobus egregia pietate presby-
teris Euentio & Theodulo. Is igitur in medium
productus, cum ab Aureliano Christianæ fidei
rationem, quam ita mordicùs omnes taeren-
tur, reddere iussus esset, respondit; Sanctum da-
re canibus à Christo prohibemur. Ea responsio-
ne grauitè iacessitus iudex: Quid, inquit, num
ego canis sum? Certè, inquit Alexander, etiam ca-
ne deterior. Post has autem alias que varias di-
LI

Christiani
multi in
mare met-
guntur.

Mathæi 7.

cepta.

S. Alexander
dixit crucia-
tur.

ceptationes vltro citroq; habitas, tandem Aure-
lianus furore excandescens, in eculeū eum lapa-
ri, vngulis atrectari, & lampadibus latera eius
aduri iussit. Cumq; carnifices in supplicijs info-
rendis persisterent, & vir sanctus nullā omnino
vocem vel gemitū ederet, admirās iudex tam al-
ti silentij causam quæsiuit. Cui Pontifex: O ratio-
nis, inquit, tempore homo cū Deo loquitur. Rur-
sus Aurelianus: Capiat te, quæso, aliqua vel ætatis
saltem tuæ miseratio, qui annos nondū xxx. exco-
dens pulcherrimū iuuentutis florem cæco furo-
re perdere festinas. Imò, inquit Alexander, vitā
tu animam nō perderes. Pendente autē in eculeo
Alexandro, misit ad Aurelianū vxor eius Severi-
na, vt virū iustū missum faceret: nī mallet de ipso
mala morte perire, & eam viduam relinquere.

Euentius
grandæuus.

Eo nūcio sinistra tactus suspicione iudex, quā
Alexandrū valdè charū haberet, ægrè paruit do-
positum tamen ex eculeo mitius aliquantulum
habuit. Eo autem soluto, immanis tyrannus ad-
mouit Euentiū, quem ante omnia de nomine &
tempore quo Christo nomē dedisset, percuncta-
tus est: Et Euentius forti viriliq; animo: Equidem
Euentius, inquit, vocor; Christiana autē sacra
annos lxx. suscepi, xj. ætatis anno baptizatus
verò ad presbyterij honorem indignus promo-
tus sum. Secundum annum in carcere ago, ætate
vniuersam; annum lxxx. dignam his vinculis &
certamine tali, quo nunquam mihi in hac vita
gracius, nunquam iucundius quidquā accidit.
Cui iudex: Consule quæso senectuti tuæ, & abito-
rato Christo nobis adhære, vt locum & hono-
res inter primos consequaris. Respondit Euen-
tius: O te miserum & amentē, nunquam te mo-
talem esse recordaberis? Tu potius Christo Dei
filio

filio adhære, vt illius misericordiam consequatur.

Tum Aurelianus amoto Euentio ; Et tu, inquit, Theodule, pari furore iussa nostra pro nihilo ducis ? Cui Theodulus : Imo, inquit, te ipsum pendo nihili, qui Sanctos Dei varijs afficis supplicijs. Aurelianus eo martyris responso in rabiem conuersus, præcepit accendi furnum, & Alexandrum cum Euentio ad dorsum pariter colligatos, in arduas cõijci flammâs ; Theodulum verò ad furnum sisti, vt fractus eorum cruciatus, in dæmonum sacrificia consentiret. Porrò Alexander eum in clamans: Frater, inquit, Theodule, festinans veni huc, & esto nobiscum. Nam quartus ille, qui inter tres Hebræos pueros apparuit, etiam nobis adest. Exiliens ergo in furnum Theodulus, illud Psalmistæ cecinit: Igne nos examinasti, & non est inuenta in nobis iniquitas. Tùm Aurelianus dolore pariter & furore tabescens, Euentium & Theodulum capite plecti iussit. Alexandrum verò per tota membra creberrimis punctis confodi, donec spiritum exhalaret.

Cumque tyrannus defunctis iam martyribus tanquam victor insultaret, repente vox de cælo ad eum facta, Aureliane, inquit, his, quibus tu insultas paradysus apertus est, tibi verò tartarus. His auditis Aurelianus tremore correptus, ad Severinam vxorem suam cõfugit, eamque obnixè, vt precibus suis omnipotentem Deum placare, & constituta sibi tormenta auertere dignaretur, rogauit: Nam, dicebat, ex quo hæc vox auribus meis insonuit, totus intremui, & in febres incidi. Severina autem, vt erat præstanti pietate femina: Ego verò, respondit, abibo, Christianæque martyres meis ipsa manibus sepeliam, nè

L 1 2 eadem

Theodulus.

Alexander & Euentius mittuntur in furnum.

Daniel. 3.

Psal. 10.

Euentius & Theodulus gladio feriuntur.

Alexander crudeliter necatur.

Severina, Aureliani vxor Christiana.

eadem clades in me defæuiat. Itaque abiens se-
primo ab vrbe milliario, via Numentana Ale-
xandrum & Euentium in monumento prædij
fui condidit: Theodulum verò alibi sepeliuit.
Inde domũ festinàs, Aurelianum alienata pro-
sus mente, febribus æstuantem, & mala omnia
sibi imputantem inuenit. Illa autem, maritum
in supplicijs tandem defuncto, cilicio se inducens,
ad sanctorum limina abiens, debitis eorum cer-
tamina laudibus celebrauit, donec ab Oriente
S. Sixtus Episcopus venisset; qui ad eius petiti-
onem, relicto ibidem sacerdote, sacrosanctũ
sacramentũ offerri constituit.

Aurelianus
malè perit.

Missæ quo-
tidiana.

C. Baron. in
not. Mart.
Rom.

3. Maij.
*Maximia-
ni, qui reg-
nauit anno
Domini 302.
& seqq.

Festus virgi-
nem insidijs
aggreditur.

Antonine
maxillæ ca-
duntur.

Abit in car-
cerem.

MARTYRIVM SS. ALEXANDRI ET
Antonina virginis. ex eo quod est apud Metaph.

CVM esset temporibus * illis ingens per-
secutio, inter alios oblata est Festo Præ-
di, homini omnis misericordie experti-
virgo quædam cum forma, tum pietate inprimis
insignis, Antonina nomine; quæ in persecutio-
pro pietate certaminibus, admirandam fortis-
dinis & constantie significationem dedit. Non
Festus ut eam in suam sententiam perpel-
donis muneribusque amplissimis, & innume-
ribilibus expugnare conabatur. Ac virgo
non modò munera reiecit, minasque contem-
psit, sed etiam constanter deos eius dæmones
se dixit. Quo verbo commotus Præf. eam
maxillas eius a lapide cædi, deinde in carcerem
quatuor militibus adduci iussit. Illa autem læta
animo & hilari vultu in carcerem abiit, ad-
stantibus humi genibus, nocte & die precans
Deum sibi in auxilium poposcit. Cum verb